

[Aksel Larsen.]

eller nogen af de andre regeringer, vi her diskuterer; det er blot det faktiske, at den østtyske regering må anses for virkelig at have magt og autoritet i det område, der udgør staten DDR, og det bør være kriteriet for en anerkendelse. Og så kan jeg ikke tænke mig andet, end at det vel efterhånden må være i skred.

Andre har talt om det, vi alle sammen ved, nemlig det, der er sket i Vesttyskland ved regeringsskiftet og efter regeringsskiftet, og nu ved jeg jo ikke, hvor alvorlig en indflydelse regeringsbladet Politiken har på regeringen, men jeg kan ligegodt ikke undlade at tillade mig at citere lidt af en ledende artikel i Politiken fra i går.

Dér skriver man:

„Den nye vesttyske koalitionserklæring om forholdet til Østtyskland må åbne for en politisk proces, som også vi andre må være med i. Det gælder normaliseringen af forbindelserne med den østtyske stat.“

Man siger videre: med det, der er sket i Vesttyskland,

„kommer vi andre ind i billedet. Når vi stadig ikke har anerkendt eller blot normaliseret vores forhold til Østtyskland på mange områder, hvor vi ellers burde gøre det, skyldtes det først og fremmest hensynet til Vesttyskland. Situationen er nu en anden. Vi må gøre os parat til snart at forhandle om praktiske og en del formelle anliggender, som i dag gør samkvemmet mellem de to lande på én gang barokt og ydmygende.“

Ja, jeg synes, det er ganske rigtigt, hvad der stod i Politikens ledende artikel i går, og jeg mener, at dette bør regeringen overveje, dette bør folketinget overveje, og jeg håber, vi kan forhandle nærmere om alle enkeltheder og også om helheden i vort forslag til folketingsbeslutning i det udvalg, hvortil forslaget måtte blive henvist.

Skovmand: Hr. Albertsen rettede en skarp kritik mod hr. Sigsgaards betragtninger om Biafra. Jeg vil indrømme, at det var forkert af hr. Sigsgaard umiddelbart at sidestille Biafra med Katanga, for der er den meget væsentlige forskel, at iboerne i

Biafra eller rettere sagt de iboer, der er flygtet til Biafra, har været ude for en usædvanlig forfærdelig behandling i de øvrige dele af Nigeria, at mange tusind af dem er blevet dræbt, og at vel henved 2 millioner har måttet flygte.

Men når det er sagt, synes jeg også, det er rimeligt, som hr. Sigsgaard påpeger, at gøre opmærksom på, at ca. halvdelen af befolkningen i Biafra ikke er iboer og ikke har det ønske, som iboerne har, at der skal dannes en selvstændig Biafrastat. Det er sådan i hele Afrika, at man ingen steder finder rene nationale linjer, som vi kender det fra i hvert fald visse lande i Europa. Man har overalt en blandet befolkning, og følgerne af, at man laver om på de nuværende statsdannelse, er, uanset hvad man i enkelte tilfælde kan sige for eller imod, ganske uoverskuelige. Jeg kan f. eks. udmærket forestille mig, at hvis man begynder på det, så kan resultatet blive en langt mere hårdhændet undertrykkelse af mindretallene i de forskellige lande end den, vi kender i dag, og jeg synes i hvert tilfælde, at der er noget forbavsende over den skråsikkerhed, som både hr. Albertsen og hr. Aksel Larsen udviser i det spørgsmål.

Jeg vil stille hr. Aksel Larsen det spørgsmål: hvad er det for et Biafra, man vil godkende? Er det det Biafra, som iboerne i dag har kontrol med? Det er et meget begrænset område, vel på størrelse med Fyn. Er det det område, hvor iboerne bor? Det er et noget større område, men det er kun en del af den tidligere nigerianske øst-region, det, som iboerne selv ønsker anerkendt som Biafra. Hvis det er det sidste Biafra, altså hele østregionen, som hr. Aksel Larsen ønsker at anerkende, hvad så med de mindretal, der i så fald bliver i denne stat? Har de ikke samme krav på at blive udskilt i en selvstændig stat, som iboerne har haft?

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg ved ikke, hvorfra hr. Skovmand har sine skråsikre oplysninger, men hvis hr. Skovmand vil vide, hvad det er, vi har foreslået, kan jeg sige, at vi har ikke foreslået et bestemt skovområde eller et